

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

VINTERBILD FRÅN HAGA. — EFTER FOTOGRAFI

16:DE ÅRG.

DEN 14 FEBRUARI 1915.

N:o 20

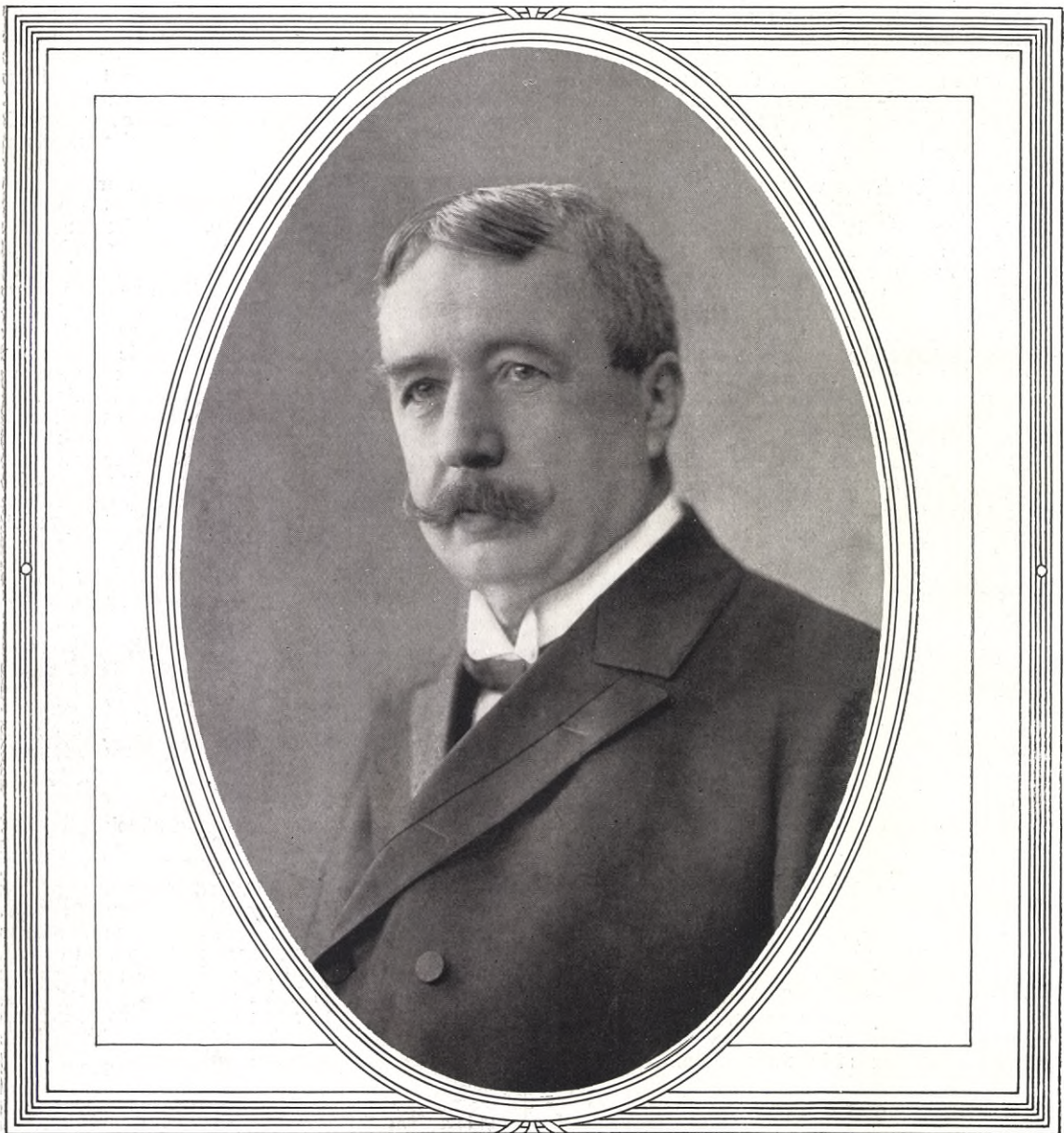

Foto: Rasmus, Lund.

Kista: Bengt Sjöförsparre

Nils Klensberg.

En stor studentfest har den 6 februari firats i Lund, i det de fem skånska nationsföreningarna därstädes: Lund, Malmö, Helsingborgs—Landskrona, Kristianstads och Ystads, då firade 25-årsminnet af sin tillblivelse.

Den ursprungliga skånska nationen i Lund omtalas redan 1674, men först från tiden för universitetets återöppnande efter skånska kriget 1682 finnas matrikel, protokoll och underskrifna stadgar i behåll. Under första tiden inbegreps i den samma äfven blekingarne, men dessa bildade snart ett eget nationssamhälle, som med ett kort afbrott ägt bestånd alltifrån 1697 och till nutiden. Långt fram på 1700-talet plägade äfven de skåningar, som härstammade från Kristianstad med omnäjd, ingå i blekingska nationen. Men då denna sed slutligen upphörde och dessutom tillströmningen af studerande ökades, blef den skånska nationen för stor, så att den genom stadgarna af den 8 maj 1833 efter medlemmarnas födelseort och de läroverk, vid hvilka de åtnjutit undervisning, uppdelades på sex afdelningar, hvilka skulle förbereda de gemensamma ärendena, innan de afgjordes på nationsmötet. Dessa afdelningar utgjorde begynnelsen till de nuvarande särskilda nationerna med den skillnaden att andra eller Lunds distrikts afdelning (de s. k. perioikerna) bland dessa saknar motsvarighet: dess område uppdelades på Lund och Helsingborg—Landskrona nationer. Vid nationsmöte den 25 nov. 1889 beslöts den skånska nationens upplösning och under första veckan af februari 1890 konstituerades de nya nationerna. Bandet mellan dessa kunde emellertid icke helt upplösas. Vården af nationernas gemensamma angelägenheter uppdrogs åt ett *gemensamt utskott*, bestående af en af inspektorerna som ordförande samt af nationernas kuratorer och prokuratorer samt vid biblioteksfrågor af bibliotekarien och vid frågor om de gemensamma fonderna skattmästaren.

Då skånska nationen upplöstes, var inspektoratet vakant; den förste ordföranden i det gemensamma utskottet blef Helsingborgs—Landskrona nations inspektor, prof. Martin Weibull. Vid sitt frånfälle 1902 efterträddes han af Kristianstads nations inspektor, domprosten Pehr Eklund. Den tredje ordföranden i det gemensamma utskottet, som ännu alltjämt kvarstår, vardt Lunds nations inspektor, prof. Nils Flensburg.

Nils Olof Mathias Flensburg är född i Lund den 22 april 1855 och fyller sålunda om ett par månader sextio år. Hans föräldrar voro dåvarande professorn inom Lunds teologiska fakultet, sedermera biskopen öfver Lunds stift Wilhelm Flensburg och hans maka Constance Carolina Nyström. Efter att 1864—73 ha genomgått hemstadens läroverk aflade han därstädes mogenhetsexamen sistnämnda år och fortsatte därefter sina studier vid universitetet, vid hvilket han företrädesvis ägnade sig åt språkliga ämnen. År 1880 aflade han filosofie kandidat-examen och idkade därefter vintersemestern 1882—83 samt sommarsemestern 1883 studier vid universitetet i Leipzig. År 1886 aflade han filosofie licentiatexamen och förvärfvade sig två år senare den akademiska lagen genom det offentliga försvaret af en afhandling med titel "Studier öfver den fornindiska tempusläran", ett arbete, som af sakkunnige ansetts synnerligen förtjänstfullt och äfven föranledde hans förordnande till docent i sanskrit 1888. Under en följd af år (1889—1895) upprätthöll han därefter med endast ett års afbrott professuren i österländska språk, hvars innehafvare Esaisas Tegner hölls bunden af bibelkommissionens arbeten.

Flensburg fortsatte under tiden sin forskning inom den jämförande språkvetenskapen och utgaf ett flertal arbeten på detta område med påföljd, att han år 1893 uppfördes på andra förslagsrummet till e. o. professuren i sanskrit med jämförande indoeuropeisk språkforskning vid universitetet i Upsala och år 1898 utnämndes till förste innehafvare af ett nyinrättadt e. o. professorsämbete i samma ämnen vid universitetet i Lund. På denna lärostol har han alltsedan dess med framgång verkat.

Nils Flensburg hade som student lifligt deltagit i kamratlivet och i studentlivet öfver hufvud. I den gamla skånska nationen hade han varit kurator i första afdelningen från och med hösterminen 1887 och i den nybildade Lunds nation skyndade man att försäkra sig om hans intresserade kraft för samma befattning: han kvarstod där som kurator t. o. m. vårterminen 1893. I Lunds studentkår var han ordförande 1887 och 1888. Som e. o. professor var han icke valbar till inspektorsbefattning, men sedan hans professorsämbete förvandlats till ordinarie, togs han för detta ändamål i anspråk af sin gamla nation och blef 1911, som ofvan nämnades, jämväl ordförande i Skånska nationernas gemensamma utskott. Den största gård af den studerande ungdomens förtroende, som i Lund kan komma en akademisk lärare till del, har också fallit på hans lott, i det han af nationernas deputerade i Akademiska Föreningens öfverstyrelse utsetts till denna förenings ordförande.

För en större allmänhet har professor Flensburg kanske gjort sig mest känd genom sin lyckliga begåning som kantatförfattare. En äldre generation minnes helt visst ännu den ståtliga kantat af honom, som utfördes vid den akademiska högtidlighet i Lund den 27 maj 1893, vid hvilken en minneslager öfverlämnades till kung Oscar på grund af 25-årsdagen af dennes doktorspromotion, och sedermera har knappast någon mera betydande högtidlighet begåtts i universitetsstaden, utan att man ånyo anlitat hans alltid villigt tjänstberedda förmåga.

Ty välvilja och tillmötesgående äro utmärkande drag hos prof. Flensburgs personlighet. Och det är helt visst genom dessa ur själfva hjärtelaget framprungna egenskaper, som han så rakt och omedelbart funnit vägen till ungdomens förtroende.

Senast strängade prof. Flensburg sin lyra vid Baltiska utställningens öppnande:

*"Se! sin vårbrodd fälten gunga;
gröna strån, af lifsaft tunga,
gro bak pilomhågnad vall.
Tak vid tak i solljus glöda,
och kring gaflar tegelröda
aplar strö sitt blomregns fall,
Hvita segel sakta glida
bort mot Sundets västra sida;
Själlands bokar i det vida
lyftas ur dess böljesvall."*

Ur kantaten talade den varma kärlek till skånsk natur och skånsk historia, som gör honom i så särskild grad ägnad att bekläda en plats, af hvilken Martin Weibull och Pehr Eklund tidigare skänkt glans.

Inom frimureriet intager Nils Flensburg en synnerligen aktad ställning. 1901 utsågs han till ordenshistoriograf i provinsiallogen i Kristianstad och hör till de ledande såväl i logen Acacian i Malmö som i Brödraföreningen Eos i Lund.

Sedan år 1903 är han i äktenskap förenad med Petra Annett Vogt, dotter till överläkaren Peter Herman Vogt och hans maka Nicola Rördam.

DEN STORA EGENDOM I HÖRNET AF TJÄRHÖFS- OCH GÖTGATORNA Å SÖDER I STOCKHOLM. HVARS BLIFVANDE FÖRSÄLJNINGSBELÖPP JEMTE ÖFRIG FÖRMÖGENHET DEN I DAGARNE AFLIDNE ÄGAREN, MED. FIL. KAND. K. F. BJÖRN GENOM TESTAMENTE DONERAT TILL OLIKA INSTITUTIONER I STOCKHOLM OCH UPSALA. *Den sålunda donerade summan beräknas komma att uppgå till omkr. 3 millioner kronor. — H. 8. D:s: Stockholmsfotograf.*

Det ligger något sagolikt öfver denna tilldragelse: en furstlig rikedom som flödar från en hardt när okänd källa, om ej midt i hufvudstaden så dock midt ibland dess befolkning. Och der sagan slutar och verkligheten tar vid, der står man inför en människogestalt och ett människoöde som man med klarvakna ögon knappast kan omfatta. Egenskaper som man här och där påträffar likt guldorn i sand framstå här helgiutna i den ädlaste af alla metaller; anspråkslöshet, medkänsla och gifmildhet äro några af dessa egenskaper. Och om någonsin ett hem karaktäriserats af sin ägare är det denna till synes så enkla bostad vid ett par gathörn långt bort på Söder. Ty bakom de släta murarne rymdes en rikedom af konst och vetande, den visserligen vackra trädgården skulle väl ingen reflektera öfver i värde motsvara Armidas förtrollade blomstergårdar. Och liksom ägaren lyckats lefva sitt lif i en afskiljdhet som passade hans stora bildningsintressen för att först vid sin bortgång framstå i full dager af allas beundran och erkänsla, så ha ock de släta murarne och det oprydliga planket först nu låtit förvånade blickar möta ett konstfyldt hem och en guldgrufva som skall brytas endast till medmänniskors bästa. Af Stockholms störste donator finnes intet senare porträtt än det ofvanstående af äldre datum.

(Se vidare sid. 319).

HASTIGHETEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF **FRANK HELLER.**

Monsieur — eller som det hette i officiella och kommunala papper — le sieur Jean Picou var trettioåtta år gammal, äkta fransman till börden — ingen halfitalienare! — och spår-vagnstörare i Monte Carlo. Han var gift; hans hustru, som var piemontesiska, var honom trogen, såsom piemontesiskorna i regel äro, och hade skänkt honom de två barn han önskade. M. Jean Picou bodde med henne andra våningen i ett hus i Beausoleil, den franska delen af Monte Carlo, och var fullkomligt nöjd med sin lott ännu i början af år 1906.

Detta är de yttre fakta i Jean Picous lif (till 1906). Intet i dem är uppseendeväckande, och intet i hr Jean Picou själf var det. Ingenting var heller uppseendeväckande i m:me Jean Picou — möjligen med undantag för hennes söndagshattar — och hvad de två barnen Jean Picou beträffar kunde man inte tänka sig något mera comme-il-faut än dem. De gingo i den franska kommunala skolan under veckodagarna, erhöilo der den religiöst neutrala un-

dervisningen som är det passande för barnen i en fransk småborgarfamlij, och gingo om söndagen, iförda de sirligaste sammetskoltar och kjolar, med sina föräldrar, ned till middagskonserten utanför kasinot. Ofta sutto de på gratisbänkarna utan förtäring, stundom vid ett af borden, hvarifrån m:me Jean Picou under sin söndagshatt kritiskt mönsttrade den del af den internationella publiken, som kom ut från spelsalarna på tio minuter för att lyssna till musiken; under det M. Jean Picou med kloka svarta ögon såg än på denna publik, än på sin makas svällande piemontesiska barm i dess sidenomhölje. Klockan half fem, då konserten var öfver, gingo de långsamt upp mot Beausoleil igen, utbytande hälsningar med klassgelikar, och utan att veta det njutande af sorlet och det milda eftermiddagsljus som strömmade ned öfver bergkammarna i väster.

Så lugnt, respektabelt och franskt förgick familjen Jean Picou's lif till den stund då en af de stora moderna passionerna redde sig en skådeplats i hr Jean Picou's hjärta och omstörtade hans hem.

Forts. å sid. 310.

DE SÅRADE VID MINOLYCKAN.

Af de vid minolyckan på Stockholmskäret skadade torde *löjtnant E. G. Ekelund*, som utom blesyrer i benen fått ett finger krossadt, inom kort vara återställd. Löjtnant E. är son till chefen för marinförvaltningens torpedafdelning, kommandörkapten J. G. Ekelund, Djursholm. Förbättring har äfven konstaterats hos de svårast skadade be-

väringsmännen P. Söderman, Edebo, Roslagen, H. Mattsson, Grafvarne, O. W. Olsson, Karlskrona och N. O. Nilsson, Göteborg. De öfriga, korpral G. O. Schagerström från Roslagen samt beväringsmännen P. Pettersson, Häverö i Norrtäljetrakten och G. Sandström, Korsberga i Västergötland, anses nu befinna sig utom fara.

1. LOJTNANT E. G. EKELUND. 2. KORPRAL G. O. SCHAGERSTRÖM. 3. BEV. H. MATTSSON. 4. BEV. O. W. OLSSON.
5. BEV. G. SANDSTRÖM. 6. BEV. N. O. NILSSON. 7. BEV. P. SÖDERMAN. 8. BEV. P. PETTERSSON.
Specialfotografier från Sahlgrenska Sjukhuset i Göteborg för H. B. D. af Hoffotograf H. Lindbohm, Gbg.

VÄRLDSKRIGET.

Världskrigets *tjugosjunde* vecka har icke bragt det afgörande ifråga om Balkanstaternas hållning under krigets fortsättning, som man med en viss spänning väntat på. Rumäniens upplåning i England har visat sig endast afse uppbringandet af medel till bestridande af där förfallande räntor och dess hvete försäljning till Tyskland har fått en lika osökt förklaring i dess nödtvång att på detta sätt i samma hänseende tillfredsställa sina börgenärer i detta land. Lyckade ansträngningar från Österrikes sida att afbryta ryssarnas framstöt mot Siebenbürgen ha väl gjort sitt till att bringa den säkerligen inom vida kretsar af den rumäniska nationen befämliga krigsifvern att åtminstone för ögonblicket något svalna.

De rykten om begynnande tendenser till luckring af förhållandet mellan Storbrittanien och dess allierade, som på senare tiden lancerats från Berlin och Wien, ha fått en kraftig dementi af den sammankomst, som ägt rum i Paris mellan Frankrikes, Englands och Rysslands finansministrar. De tre makterna ha därvid beslutit förena sina finansiella liksom sina militära hjälpmedel för att striden måtte kunna sluta med definitiv seger. De tre makterna skola hvardera lämna sitt tillskott till de länder, som förnärvarande strida tillsammans med dem *eller som äro villiga att i den närmaste framtiden med dem draga i fält*. Detta tillskott skall täckas af de tre makternas medel genom ett lån, som vid

Forts. å sid 314.

Vidst. bild: GENERALÖFVERSTEN, EXC. VON HEERINGEN en af de berömda tyska armébefälhafvarne vid vestra fronten utdelar järnkors å kejsarens födelsedag.

NATTKVARTER. I jämförelse med skyttegrafvarnes uthvilmningsmöjligheter ter sig denna bild såsom en höjdpunkt af komfort. Så är det ock — här ha några utpumpade, stelfrusna skyttegrafshjältar äntligen funnit en natts hvila, visserligen i köld men också i sömn, som ej ens vår närgångne krigsfotograf kunde störa.

Fort. fr. sid 307.

Herr Jean Picou var spårvagnsförare vid Monacos spårvägar — icke hos Nizzabolaget, hvars gula vagnar rassla längs hela littoralen, från Mentone till S:t Raphaël och Cannes. Han hade lika lätt kunnat få anställning hos Nizzabolaget, men han var (vid den tid då han hade valet fritt) en lugn, betänksam ung man, och hvad han sade sig var: mindre arbete, mindre route, mindre besvär och samma betalning hos Monacobolaget; hvarför skulle jag taga anställning hos Nizzabolaget? Han besvarade denna fråga genom att taga plats hos Monacobolaget och i tolf år ångrade han det icke.

Hans dagliga route var tvåfaldig, dels från den lilla förstaden S:t Roman (på vägen till Mentone) upp till 'Klippan' (den gamla klippan i Monaco, där medeltidsstaden Monaco och furstens borg ligga); dels från järnvägsstationen i Condamine upp till kasinot. Hvilken route han körde var honom länge alldeles likgiltigt. Det var mera trängsel på vagnarna från Condamine till kasinot än på S:t Romanvagnarna; men Jean Picou fäste till en början intet afseende därvid; det dröjde ända till 1906, till hans trettioåttonde lefnadsår, innan han började reflektera på sitt dagliga arbete; och katastrofen i hans lif kom.

Det som frambragte denna katastrof var automobilerna. Det är intet tvifvel om att inte Jean Picou, då bilarna först dök upp i Monaco, betraktade dem med likgiltighet: han var van att se så många underliga ting i furstendömet att han ej såg dem mera. Följaktligen dröjde det flera år innan de nya åkdonen trängde sig på honom. Och när de gjorde det, var den känsla som de till en början uppväckte ingenting annat än vrede.

Ett nytt hinder i trafiken! Det var inte mer nog med fotgängarna och droskorna; det räckte inte med de tunga landtkärrorna och de tvåhjuliga vagnarna uppe ifrån bergen; nu skulle man också ha dessa ting att se upp för. Där kommo de utdykande ur gatmynningarna med en min som om hela gatan tillhörde dem, vrålände, skrikande, förda af någon förnämt likgiltigt chaufför i livré (det dröjde länge innan Monte Carlo gjorde bekantskap med de vulgära hyresbilarna); ville de fram så låtsade de helt enkelt som om de ingenting hörde af spårvagnarnas klämtningar, och Jean Picou kunde trampa sig varm i foten innan de vredo ur vägen för honom och hans spårvagn. Fördömda otting! Porca Madonna (ty fastän äkta fransman svor Jean Picou på landets språk) — porca Madonna, om de borde få existera!

Så var det till en början — ja, rätt länge. Jean Picou och hans yrkesbröder, som eljest sällan voro eniga i sina åsikter om någonting annat än de tyska turisterna, voro fullkomligt ense i sitt fördömande af bilarna (utan att veta det ense häri med sina kollegor i andra land); därpå, småningom, inträdde en förändring hos den som varit ifrigast i sitt hat mot de nya åkdonen, Jean Picou. Hans vrede aflöstes af beundran.

Hur vackra voro inte de där tingestarna, när allt ändå kom omkring! Tysta, smidiga, som kattedjur; samma glänsande yttre och hypnotiska ögon (det är troligt att Jean Picou ej formulerade det sålunda) — samma ljudlösa gång (det är redan omtaladt att Monte Carlo först långt om länge gjorde bekantskap med annat än lyxbilarna). Och framför allt, hur snabba voro de inte. Det måste vara som en dröm att rusa fram på de mjuka kuddarna i en sådan där vagn; det måste vara som att flyga! .. Utan den ringaste ansträngning kunde de hinna upp en af Jean Picous vagnar och hvina förbi den med ett hänande triumfväl. De voro underbart snabba... snabba som blixten; det måste vara underbart att få —

Det var denna riktning som Jean Picous tankar

så småningom togo; detta var den väg på hvilken han gick katastrofen till mötes. Ty hvad hade inträffat, utan att Jean Picou själf visste det? Han hade smittats af en i tiden liggande sjukdom; han hade gripits af en af de moderna passionerna. Och denna passion var *hastigheten* — den last som trängt den gamla dödssynden lättjan bort från dess plats.

Det är intressant att se hur denna passion utvecklades i spårvagnsföraren Jean Picous själ. Det första steget sedan han fått sjukdomen var att han började hänga kring vid garagen i Monte Carlo ... Så ofta han hade en ledig stund såg man honom ge sig af till något af dessa. Han slog sig i lag med chaufförerna som han förut afskytt; inledde samtal med dem om bilarna, bjöd på cigaretter, därefter på drinkar ... På detta sätt hoppades han få åka med dem, erhålla ett begrepp om den sällhet som han hittills endast dunkelt anade. Hans åtrå gjorde honom blind för det faktum att chaufförerna i allmänhet voro trötta på hvad de måste syssla med dagen i ända och hellre talade om fruntimmer än om bilar. Jean Picou tröttade ut dem. Han fick endast en enda gratistur på tio minuter, visserligen i hastig fart eftersom chauffören var drucken; men den var nog för att reta hans fantasi till det yttersta. Och då han sent omsider förstod att han bjöd på cigarrer och drinkar förgäves, hade den passion som smittat honom gripit omkring sig i oroväckande grad och inträdt i det sekundära stadium som småningom skulle leda upp till katastrofen.

Han började se sig om efter utvägar att tillfredsställa den drift som behärskade honom. Och då automobilerna, som väckt denna drift, voro utom räckhåll för honom, började han — till en början på försök, trefvande — söka släcka den med det som låg lättast till hands för honom, spårvagnen.

För sent började han ångra att han tagit plats hos Monacobolaget i stället för hos Nizzabolaget. Hvilka chanser hade man inte på de långa landsvägarna därute till hastighetskörning ... rusa fram lika snabbt som bilarna... känna vinden susa om ansiktet... Jean Picou darrade vid dessa tankar, så uppfyllt var han redan af den nya passionen; han förbannade sin kortsynthet att ta plats vid det lilla Monaconätet; och den enda tröst han fann, var tanken på sträckningen från Klippan till S:t Roman. Där fanns det åtminstone litet afstånd att släppa lös vagnarna på, och passagerarna voro inte så talrika vid hållplatserna som på vägen från Condamine till Kasinot.

En vacker dag började han sätta sin tankar i verket.

Så fort han passerat hörnet vid Boulevard d'Italie, där de tätare bebodda kvarteren i Monte Carlo sluta, vred han om strömstyret tills det stod på någon af de högsta hastigheterna. Med den andra handen på bromsen höll han sig färdig att stanna vid första anblicken af passagerare eller trafik hinder; men under några tiotal sekunder kände han den berusning en tillfredsställd passion skänker — fick som en försmak af de hastighetsrus han drömde om. Endast några tiotal sekunder, tyvärr; sedan måste han låta bromsen hugga i och slunga tillbaka strömstyret. Men under dessa sekunder njöt han nog för att försona alla de kval hans otillfredsställda passioner eljest läto honom lida under dagens lopp; och hans njutning var så mycket större som han måste stjäla sig till den i största hemlighet. Ingen fick ana något; på sin höjd de små springpojkar som hisnande stodo bredvid honom på främre plattformen.

— Det går undan, hvad! brukade Jean Picou ropa till dessa med ett lyckligt skratt. Det går undan, skulle jag tro! Seså, porca madonna, ett hållställe igen!...

En vacker dag gjorde han ett försök att meddela m:me Picou sina nya erfarenheter... ett enda, ty madame var så oförstående som möjligt för sin makes skildring af sina hastighetsnjutningar. Hennes piemontesiska barm häfde sig och svällde, och hon ropade gång på gång:

— Jo, jag kunde tro det! Jag kunde tro det! Köra som en galning, mista platsen hos bolaget — jag säger dig, Jean Picou...

— Men Zizi, jag kan få plats hos Nizzabolaget; jag skulle aldrig tagit den här platsen hos Monaco-bolaget... Och om du visste...

— Jag vet nog, Jean Picou, och jag är icke mer Zizi om du envisas med det här. Akta dig att mista platsen, det säger jag dig!

Så slutade Jean Picous enda försök att vinna förstelse för sina nya drömmar vid den husliga härden. Så har mängden åkta mans försök i samma riktning slutat. Och tillbakastött på detta håll, började Jean Picou, efter någon tid, åter att experimentera med hastighetskörningen på linjen från Klippan till S:t Roman.

En vacker dag kom det klagomål öfver honom. Han hade kört förbi hållplatsen där det väntade passagerare. Han hade passerat Boulevard d'Italie med en hastighet som var mycket mer än o tillåten. Han hade varit nära att köra öfver en gammal engelska vid kasinoträdgården...

Detta var Jean Picous första varning: ha neggerade den, ty han var nu så djupt hemfallen åt sin passion att det skulle behöfs vida strängare medel för att rycka honom fri därifrån. Och med små mellansteg gick det nu hastigt mot katastrofen.

Det var till ingen nytta att konduktörerna på de vagnar han körde protesterade mot hans vansinne; och trots allt voro de goda kamrater och ville inte bringa Jean Picou i fördärfvet genom en anmälan. Och när de gjorde honom föreställningar, drog han dem in på Bar des Tramways Électriques.

— Seså, för tusan, du är väl kamrat! Och du känner väl Jean Picou? Var lugn för att jag vet hvad jag gör! Det är en uppfinning man har i kirkaren, min gosse! En vacker dag...

Ty det var bakom denna lögn Jean Picou tog skydd för att beslöja sin nya passion, sedan han funnit att ingen sympatiserade med honom. Den ena lasten föder den andra.

Lördagen den 14 november 1906 hade varit en ansträngande dag för spårvägspersonalen. Det var regnigt: säsongen hade börjat, och vagnarna kröpo öfverfulla uppför backen mot kasinot. Jean Picou som hela förmiddagen haft tjänstgöring på den korta linjen från Condamine till kasinot, hade arbetat sig svettig, trött och ond före sin middagsrast. M:me Picou hade varit i dåligt humör, full af satiriska utfall mot sin make för hans förändrade sätt; och det var med en suck af befrielse Jean Picou vid sextiden på kvällen hoppade upp på förarplatsen på en S:t Romanvagn. Han förde den ut mot S:t Roman fullastad och utan något tillfälle att tillfredsställa sin passion; därpå återvände han med den till Klippan, fortfarande med god last. Det såg ut som om ödet vore helt emot honom i dag, och han svor. Ändtligen kom den sista sträckningen uppför backen till Klippan, den som man har rätt att taga med någon fart. Men hvad var det för fart mot den som Jean Picou drömde om i sitt hjärta! Ynkligt, eländigt, som allting på det här Monacoätet... Därpå var man framme, passagerarna stego ur på slutplatsen. Regnet öste ner i fina skurar. Det var sannolikt att man skulle få många passagerare på återvägen...

Jean Picou svor till än en gång. Många passa-

gerare tillbaks också! Stanna vid hvarenda hållplats, krypa som en snigel — —

Med ens slogs han af en idé.

Hans kamrat, konduktören, hade försvunnit in på en bar för att hålla sig torr de tio minuter man väntade där uppe. Om...

Med ens, utan att riktigt veta hvad han gjorde, rusade Jean Picou upp på förarplatsen. Han kunde alltid svära på att han hört fel... trots sig få en signal från konduktören... Utan att han ännu visste hur det gått till, fann han sig plötsligt glida ut från slutplatsen.

Det gick långsamt till en början, af nödtvång, eftersom spåret här går i en bäge, innan det kommer ut på backen ned till Condaminekvarteret. Men väl ute där...!

Det var som om de passioner som i veckotal grott och grott i Jean Picous själ med ens, som ett fakirernas underträd, vuxit upp till sin fulla, kolossala styrka. En sekund hade han glömt allt utom att han var ensam på vagnen, att han hade ett tillfälle att få smaka på det rus han drömt om. Han mindes inte hvad han riskerade, inte mer sin maka, ingenting. Utan att betänka sig hade han kastat om strömstyret till full fart — till full fart utför den branta backen, som eljest blott får passeras med stark bromsning. Det bar af nedåt med farten af ett expresståg. Vagnen guppade, gnisslade. Vinden slog mot hans ansikte och rågnat kyldde hans panna som brände som i feber. Han skymtade förvirradt ljus som dansade förbi, gaslyktor, signallyktor djupt nere i hamnen... Han visste inte mer hvad han gjorde; kände ingenting, önskade ingenting. Han endast njöt af detta nya, efterlängtrade, hittills okända rus... Han körde ej längre en gammal spårvagn på Monacoätet. Han flög...

Hur länge hans flykt utför backen mot Condaminekvarteret varade är ovisst. Många sekunder kan den inte ha tagit, kanske trettio, fyrtio. Sen, med ens, kom slutet på den, på Jean Picous hastighetsdrömmar och på Jean Picou själf.

En automobil vred om hörnet vid backens fot samtidigt som Jean Picou med den flygande spårvagnen kom rusande utför den. Det kom en krasch, ett brak, ett fräsande ur de elektriska trådarna, som sletos ned, och två eller tre explosioner från den krossade automobilmotorn. Därpå var det åter tyst och endast fräset af tråvirket i spårvagnen, som började brinna, hördes.

Regnet silade ned i grå töckenslöjor kring ruinhopen. Jean Picou (samt ett par andra personer) låg begrafen under spillrorra af det fortskaffningsmedel, som en gång tändt nya och farliga passioner i Jean Picous själ, och af det som tjänat honom till medel att tillfredsställa dem...

Så småningom plockades offren för den moderna lidelsen fram ur ruinhögen. Chauffören i automobilten och dess passagerare voro döda, men Jean Picou lefde ännu och transporterades till lasarettet (minus en arm och ett ben).

Så småningom transporterades han också därifrån hem till den husliga hård, som äfven fallit offer för hans lidelse. Han har nu tillbrakt åtta år där, begabbad af m:me Picou, hvars piemontesiska barm sväller af en förtrytelse som hon ej kan stilla, eftersom M. Picou ej intresserar sig för yttervärlden. Hans barn ha glömt de sammetskoltar han förr klädde dem i och förakta honom.

Och medan Jean Picou med det ena återstående benet och den ena återstående armen gör mystiska rörelser i sin rullstol, till m:me Picous utsägliga förtret, drömmer han i sedan åtta år obruten stumhet om fantastiska hastigheter.

Foto. Backlund, Göteborg.

KOMMENDÖRKAPTEN GYLLENKROOK, afdelningschef för Flottans göteborgsafdelning, vid olycksplatsen.

Nederst:
MINAN. En engelsk flytmina funnen vid Hanstholmen (på Jyllands västkust) af en svensk ångare och bogserad till minfartyget Edda utanför Göteborg för att oskadliggöras. Sedan andra metoder misslyckats fördes minan till Stockholmskäret, där minofficeren underlöjtnant Ekelund själf afskrufade lock och tändkolf med order till manskapet att icke röra vid den sistnämnda delen. Ordern blef ej fullt uppmärksamrad och den explosion af kolfven som dödade två män och sårade åtta följde omedelbart. Själva minan med sin laddning kvarligger och skall senare genom beskjutning oskadliggöras.

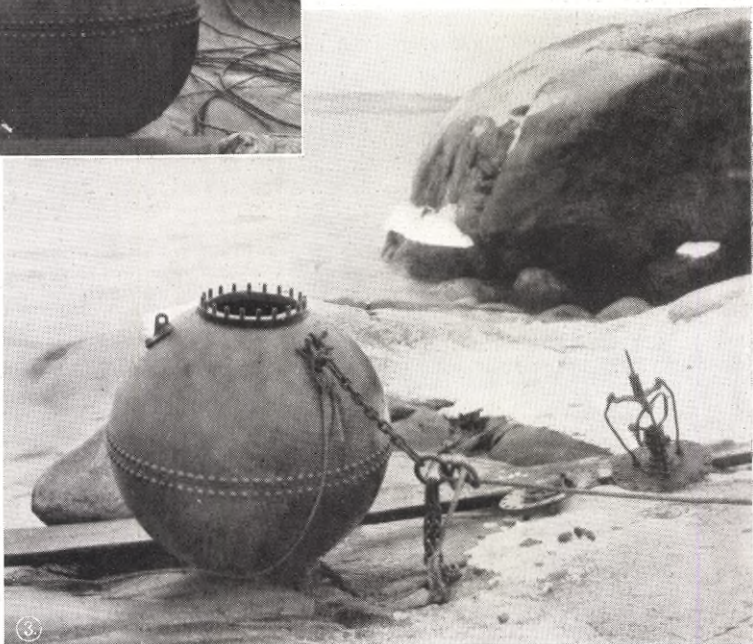
Under den senaste tiden ha vid upprepade tillfällen lösslitna minor från de af kriget berörda farvattnen i väster och öster af vind och ström förts öfver till våra kuster där de utgjort

STOCKHOLMSSKÄRET. DÄR DEN ÖDESDIGRA MINUNDERSÖKNINGEN ÄGDE RUM. *Minan utan lock och tändkolf, synes å bilden.*

en betydande fara för vår sjöfart. Genom vederbörande militära myndigheters försorg hafva de anträffade minorna oskadliggjorts genom desamerering eller därigenom att de bringats att explodera. Detta svåra och med stor risk förenade arbete, hvilket tidigare försiggått utan missöden, har i dagarne ledt till en fruktansvärd explosionsolycka, vid hvilken två människor satt lifvet till och ytterligare åtta erhållit ohyttliga skador.

Den 1 febr. inkom Hälsingborgsångaren "Excelsior" på Elfsborgsfjorden med en i Skagerack uppfiskad mina på släp, hvilken omedelbart överlämnades till minfartyget "Edda". Häriifrån beordrades minofficeren underlöjtnant Ekelund att.

Forts. å sid. 314).

Specialfotografier, med vederbörigt tillstånd tagna för H. B. D. af hoffotograf H. Lindbohm, Göteborg.

KRIGSFÅNGAR FRÅN NORDSJÖSLAGET.

TYSKA SJÖMÄN OCH OFFICERARE, RÄDDADE FRÅN SLAGKRYSSAREN BLÜCHER EFTER DESS UNDERGANG I NORDSJÖSLAGET, ANKOMMA TILL EDINBURGH. *Vi redogjorde i föregående n:r för denna flottstrid mellan de största tyska och engelska krigsfartyg, därvid Blücher sänktes och i öfrigt stora skador drabbade båda parterna.*

ZEPELIN BOMBSKADA NÄRA SANDRINGHAM, *engelska kungapärens sommarresidens. Från det senaste tyska luftbombermentet öfver Englands ostkust. Se föregående nummer.*

Foto. Lindbom, Gbg.

Forts. fr. sid. 309.

lämplig tidpunkt skall upptagas i de tre makternas namn. Ministrarne ha vidare beslutit att *alla inköp hos neutrala makter skola ske gemensamt* samt att *åtgärder skola vidtagas för att underlätta exporten från Ryssland*. De tre ministrarne skola, tillades i det utsända meddelandet, ånyo sammanträda, när omständigheterna så fordra, nästa gång i London.

I den mån det gamla ordet af Montecuccoli, att till krig erfordras tre ting — pengar, pengar och åter pengar — har tillämplighet äfven i värnplikthärens tidsålder, är detta utan tvifvel en af de hittills viktigaste tilldragelserna i kriget. För man draga slutsatser ur meddelandets ordalydelse betyder det ju intet mindre än, att de tre stormakterna, bland hvilka världens två främsta pänningmakter, åtagit sig finanseringen af den återstående delen af kriget gemensamt. I så fall skulle man i sammankomsten ha rätt att se inledningen till en subsidiopolitik i stor skala. Det är förenadt med risker att kannstöpa, men man har svårt att återhålla en misstanke, att ententemakterna därmed velat bereda en fast grundval för det arfskiifte efter den sjuke mannen vid

DE VID MINEXPLOSIONEN DÖDADES KISTORFÖRAS UNDER MILITÄR HEDERSBEVISNING OCH ALLMÄNHETENS DJUPA DELTAGANDE FRÅN NYA VARFVET TILL GÖTEBORG DÄRFRÅN DE MED JÄRNVÄG AFGINGO TILL DE DÖDAS RESP. HEMORTER. De båda omkomna voro korporalen vid minikompaniet O. N. Klintberg och beväringssmannen P. Jansson. Bilderna togos vid ankomsten till Göteborg och vid järnvägen där.

Forts. fr. sid. 312.

med nio man som handräckning, oskadliggöra minan. Genom oförsiktighet af någon af manskapet, som mot gifven order vidrörde minans tändkolf, bragtes denna att explodera. Vid den våldsamma explosionen lötö två man en nästan ögonblicklig död. under det de öfriga undsluppo med mer eller mindre svåra blessyrer.

Klische: Bengt Sjöström

Bosporen, som på en gång skulle trygga den export till Ryssland, hvarom meddelandet talar, och föra Italien och de öfriga i nämnda arfskiifte intresserade staterna, d. v. s. de kristna Balkanländerna, på den engelsk-fransk-ryska sidan. Från nationellt svensk synpunkt skulle en utgång af kriget, som löste Dardanellerfrågan på ett Rysslands intressen af tryggad samfärdsel med andra länder tillgodoseende sätt, vara den bästa tänkbara. Skulle talet om underlättande af Rysslands export däremot afse föranstaltningar i de nordiska länderna, vore det att frammana en situation, som lätt kunde göra både Sveriges och de öfriga nordiska ländernas läge kritiskt.

Äfven Tysklands mest betydelsefulla åtgärd under veckan har närmast varit af ekonomisk innebörd.

Redan den 31 januari meddelades, att en tysk undervattensbåt U. 21 inträngt i Irländska sjön och där torpederat de engelska handelsångarne Bencruachan, Linda Blanche, Kolcoangarston och möjligen flera. Hvad ingen förut ansett ligga inom möjlighetens område eller att en undervattensbåt på ungefär ett tusen sjömilns afstånd från sin basis under en längre tid och utan konvojerande fartyg skulle kunna ut-

Forts. å sid. 319.

SLAGET VID CRAONNE.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gö.

DEN FRANSKA STADEN CRAONNE med dess omväxlande af fransmän och tyskar besatta viktiga höjder. I förgrunden synas de svåra hinder som först hade att öfvervinnas. Striderna här, i slutet af januari, ha varit de största som rapporterats senaste tid från vestra fronten. Och de ha tvifvelsutan utgjort en högst betydande framgång för de tyska vapnen.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gö.

FRÅN STRIDERNA VID CRAONNE.

Svenska teatern har tagit upp det gamla paradstycket "Kameliadamen" och har med detta vunnit en tydlig publiksuccés. Stämningen på premiären var så gripande den gerna kunde vara och att stycket alltfjämt har sin gamla dragningskraft oförrinskad visar den rusning till teaterns biljettlucka, som de närmast följande föreställningarna åstadkommo. Direktör Ranft hade tyvärr inte ansett sig ha råd att sätta upp stycket i Biedermeysterstil, som det egentligen fordrar. Att fru Brunius inte skulle komma att hemföra en fullständig seger i titelrollen, kunde man från början antaga med kännedom om den förträffliga konstnärinnans naturel, som knappast passar för denna uppgift, och tack vare sin säkra talang och sin tekniska skicklighet lyckades hon bättre än man väntat att täcka den kräfvande rollen och lade här otvivelaktigt ännu en vacker framgång till sina många föregående. I hr Ekman har teatern en till det yttre idealisk Armand, och han gaf också en temperamentfull bild af den unge älskaren utan att falla in i en frestande sentimentalitet. Herr Svennberg gjorde en värdig Duval och bland öfriga uppträdande märktes fru Fahlman, herr Brunius, Bryde med flera.

En intressant operapremiär ägde rum under förliden vecka, då Kungliga Teatern gaf Meyerbeers ståtliga verk "Hugenoterna" i ny inscenering och i en dekorativ utstyrel, som var synnerligen praktfull. Verket gaf äfven nu för första gången i vårt land utan förkortningar och med femte akten. Premiären blef en succés för hvilken äran tillkommer icke blott regissören Harald André, som satt upp och instuderat verket, utan äfven kapellmästare Järnefelt och solisterna. I synnerhet glänste fröken Larsén som Valentine och hr Schwebäck, men äfven herr och fru Oscar, samt hr Wallgren och Svedelius bidro till framgången. De nya dekorationerna af Thorolf Jansson tilldrogo sig äfven tillbörlig uppmärksamhet.

Vidst. bild: "KAMELIADAMEN" Å SV TEATERN. Fru P. Brunius och herr G Ekman.

Båda bilderna: Foto Jäger, Stockholm.

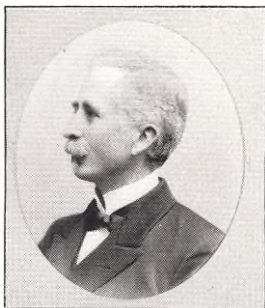
"HUGENOTTERNA" Å K. TEATERN: Slutscen ur 3:e akten. T. v. fru Oscar, t. h. herrar Oscar och Wallgren samt frkn Larsén.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

F. A. WULFF.
F. d. Professor. — Lund.
70 år 11 Febr.*

C. A. ALEXANDERSON.
Bruksegare. — Stockholm.
70 år 10 Febr.*

A. F. C. WACHTMEISTER.
Grefve. Universtetskanlär.
Tistad. 60 år 10 Febr.*

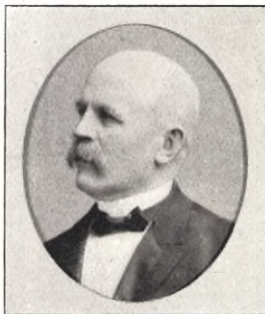
M. R. SAHLIN.
Landshöfding. — Stockholm.
55 år 17 Febr.*

J. F. ÖDBERG.
Lektor. — Skara.
70 år 14 Febr.*

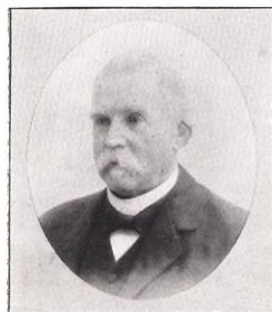
J. SÖDERGREN.
Direktör. — Skara.
70 år 13 Febr.*

O. KLOCKHOFF.
Lektor. — Linköping.
65 år 6 Febr.*

J. L. JOHANSSON.
Lektor. — Göteborg.
50 år 14 Febr.*

T. V. DIEDEN.
Godsegare. V. härshöfding.
Karlsund. 70 år 8 Febr.*

J. O. NILSON.
Bankdirektör. — Linköping.
60 år 29 Jan.*

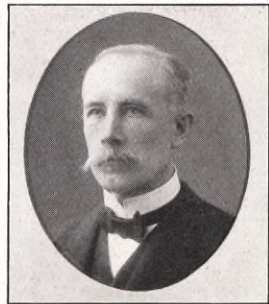
H. S. JOSEPHSON.
Grosshandlande. — Stockholm.
55 år 16 Febr.

M. W. RHEDIN.
Bruksegare. — Ellesbo.
50 år 12 Febr.*

C. G. G. THEORIN.
F. Prov-läkare. — Kristian-
stad. 60 år 7 Febr.*

K. A. G. OLIVECRONA.
Häradshöfding. — Upsala.
55 år 10 Febr.*

F. A. BESKOW.
Höfpredikant. Kyrkoh. —
St. Malm. 55 år 30 Jan.

K. V. STERNER.
Prakt. läkare. — Skara.
50 år 29 Jan.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

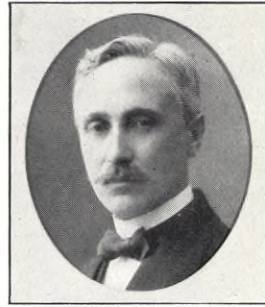
* Data här nedan.

A. E. WESTERSTRÖM.
Direktör. — Lund.
80 år 1 Febr.*

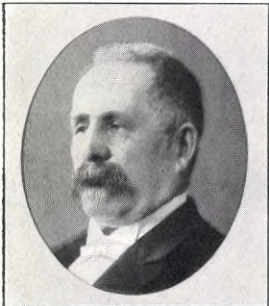
P. ENGLERSON.
Länsveterinär. — Karlskrona.
60 år 29 Jan*

K. M. SJÖBERG.
Apotekare. — Stockholm.
55 år 11 Febr.*

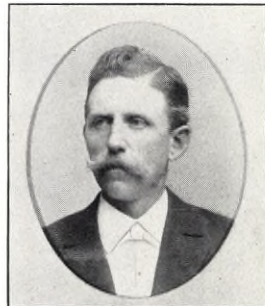
F. O. ZETHELIUS.
Kapten. Rådman. — Sala.
50 år 11 Febr.

A. BLOMBERG.
Fabrikör. — Lysvik.
70 år 7 Febr.*

A. H. RAHMBERG.
Brukskamrer. Komm.-man —
Öfverum. 60 år 2 Febr.

E. JOHANSSON.
Landstingsfullm. — Sörbyn
60 år 5 Febr.*

A. GUSTAFSON.
Verkst Direktör — Rosenfors.
50 år 7 Febr.

FREDRIK WULFF. Stud.-ex. 66, fil. dr. 74, docent i franska spr. 75, e. o. professor i nyuropeisk lingvistik, m. undervisning o. exam.-skyldighet i romanska språk 88. Professor i samma ämnen 01—10. Vetensk. förl. Led. af Vet. o. Vitt.-sammh. i Göteborg. Biografi o. helsid.-portr. årg. VI:32.

CARL ALEXANDERSON. Stud.-ex. 63, v. hfd. 71; disponent v. Surahammars järnbruk o. egend. 73, o. är alltför led. af styr., inköpte Ekensholms gods m. järnbruk o. masugn 83. Var under den tid af omkr. 25 år han vistades i Vestmanl. o. Södermanl. framstående kommunalman; sålunda mångårig komm.-stämme-ordf., landstingsman samt led. af Riksd. A. K. två år. Flyttade 99 till Stockholm; stadsfullmäktige der 02 samt led. af fattigv.-nmd. o. kyrkoråd, kyrkovård. Har visat varmt intresse f. sociala spörsmål, särskildt f. frågan om billigare o. goda bostäder af mindre bemedlade i huvudstaden. Är ordf. v. ordf. eller led. af ett antal filantrop. styr. Initiativtagare t. Stockholms norra yrkesskola, dess styr. ordf. och kassaförvaltare.

FREDRIK WACHTMEISTER. Fil. hedersd:r. Generaldirektör och chef för Domänstyr. 98—05, utrikesminister 05 (afsk. s. å.), led. i Karlstadskonf. 05. Universitetskanslär sedan 07. Preses i Akad. f. d. Fria konst. Ord. i Nationalmusei nämnd 06, i styr. f. Nobelstift 07, hedersled. af Landtbr.-akad., Fys. sällsk. i Lund, Vet.-soc. i Upsala o. Hist. akad. samt led. af Vet.-akad. Led. af Riksd. F. K. Ridd. o. komm. af K. M. O. Eger godsen Tistad o. Näs i Södermanl. o. Böketofta i Skåne. Biografi o. helsid.-portr. årg. XIV:14.

MAURITZ SAHLIN. Stud.-ex. 78, jur. utr. kand. 83, v. hfd. 86, sekr. i Gen.-poststyr. 89; byråchef i Telegr.-styr. 94, exped.-chef i Civ.-dep. 97; generaldirektör i Telegr.-styr. 02, i Jernvägsstyr. 04—07; t. f. landshöfding i Stockholms län sedan 08. Ord. i styr. i Fomeboda blindinst. 08, i länsstören. mot tuberkulos 11, i Arméns kasernbyggn.-nämnd 14. Ord. i järnvägskomm. 06 o. 07, i departementalkomm. 08—13, i Vennsarnskomm. 14. Styr.-ordf. i J. & C. G. Bolinders mek. verkst. a.-b., i Sv. lifränteförsäkr.-bol. Framtiden, i Sv. Centrifug a.-b. och i A.-B. Rotator. Ord. i Jren. 60 års män. — Biografi o. helsid.-portr. årg. V:6.

FRIDOLF ÖBERG. Stud.-ex. 66, fil. dr. 75, lektor i Skara 76—11, rektor 78—93. Korr. led. af Hist. akad.

JESPER SÖDERGREN. Stud.-ex. 63, afg. fr. Alnarps landtbr.-inst. 66, lär. v. landtbr.-skolor, senast v. Skarab. läns landtbr.-skola 86—03, öfverkontrollör der sedan sistn. år. Styr.-led. i Borås ensk. banks kontor samt i Veterinärinr. i Skara. Kommunalman.

OSCAR KLOCKHOFF. Stud.-ex. 71, fil. dr. 77, docent i nord. spr. v. Upsala univ. s. å., lektor i hist. o. modersm. i Sundsvall 84, i modersm. o. filos. propedeutik i Linköping sedan 91. Korr. led. af Hist. akad.

LUDVIG JOHANSSON. Stud.-ex. 84, fil. lic. 93, fil. dr. 96, docent i zoologi v. Upsala univ. o. aman. v. dess zootom. inst. 96; lektor i Karlstad 98, v. Göteborgs reallärov. 04. Led. af Vitt. o. Vet. sammh. i Göteborg. Utg. lärob. i kemi o. talrika vetenskapl. arb. i zoologi.

THEODOR DIEDEN. Stud.-ex. 63, hörs.-ex. 68, v. hfd. 72, e. o. aman. i Landt.-dep. 73. Eger godset Karlslund i Örebro län. Komm.-stämans ordf. sedan 91, v. ordf. i kyrkost. V. ordf. i styr. f. Stockh. hand.-banks afd.-kontor i Örebro.

JOHN NILSON. Direktör i Sydsvenska kredit a.-b. afd.-kontor i Linköping. Sedan 25 år stadsfullmäktig, har han inom denna kär och såsom initiativtagare inom olika områden inlagt en utomordentlig förtjänst till framma för stadens ulyckling. Elektricitetsverket, kraftstationerna vid Nykvarn o. Odenfors, Östra centralbanan, Roxens ång.-a.-b. Linköpings linnefabr. a.-b. o. Linköpings teater ha särskildt kommit i åtnjutande af hans eminenta förmåga och kraft. — Led. af styr. f. Sv. allm. hand.-fören. ordf. i stadens handelsfören.

WERNER RHEDIN. Eger egendomen Ellesbo i Göteb. o. Bohus län. Serskildt intresserad för tillvaratagandet o. förädlandet af den gamla svenska rödkulliga landtrasen. Donerat 10,000 kr. till en stambok öfver rasen. I en senare bildad "Åfvelsförening för rödkullig svensk landtras" är R. styr.-led. o. vice ordf. Har utom detta speciella område inlagt förtjänst om rationell kreaturröskötsel. Chef f. Surte a.-b. 92—07, under hans ledning upprifvet till det största buteljagbruk i Skandinavien. — Inköpte Forså bruk i Helsingland 11, efter ombyggn. från träsliperi pappfabrik af betydande omfattning.

GEORG THEORIN. Stud.-ex. 75, med.-lic. 84, lasarettsläk. i Ljungby 84, prov.-läk. i Ljungby distr. 86, förste prov.-läkare i Kristianstads län 97. V. ordf. i folkskolestyr. i Kristianstad.

AXEL OLIVECRONA. Stud.-ex. 78, jur. utr. kand. 84, v. hfd. 86, häradshöfd. i Upsala läns mellersta doms. 1900. Kommittéled. o. tillk. sakkunnig i Just.-dep. v. olika tillfällen. Såsom bitr. lärare v. jurid. fakult. i Upsala ledt prakt kursen f. juris stud. sedan 10. Stadsfullmäktig i Upsala sedan 07, ordf. i styr. f. länets arbetsförm. sedan 10, ordf. i stadens egnahemsstyr sedan 11.

AXEL WESTERSTRÖM. Pharm. kand. 55, öfverg. fr. apoteksrörelsen o. grundade 60 vin- o. spiritusosaaffär m. destilleringsverk i Lund, sedermera a.-b. o. var dettas verkst. dir. t. 02. Det moderna Grand Hotell i Lund har främst att tacka W. för sin tillkomst. Led. af stadsfullm. under 26 år, mångårig led. af dråtselkammaren, ordf. i styr. f. sparbanken, ordf. i centralstyr. f. Skånska handelsbanken.

PER ENGLERSON. Stud.-ex. 76, vet.-ex. 80, distr. vet. 82, länsveterinär i Blek. län sedan 93. Led. af helsov.-nämnden i Karlskrona, har E. enat ett framgångsrikt arbete af förbättrandet af de förhållanden inom samhället och trakten som samhöra med köttbesiktningsväsendet och mjölkkontrollen. För tillkomsten af stadens stora moderna slakthus har E. inlagt stor förtjänst, är assistent der samt stadsveterinär.

KNUT SJÖBERG. Apot.-ex. 85. Inneh. apoteket Leoparden i Stockholm sedan 09. Sekr. i Apotek.-soc. dir. 11, led. af styr. f. Farm inst. 13. Led. af styr. i Föderation i intern. pharm. i Haag 13. Led. af Apotekskomm. 13. Verkst. dir. i Sv. apotekarnes kredit a.-b. 06, styr.-led. i Nordstjernans min.-vattenfabrik.

ADOLF BLOMBERG. Fabrikör, inneh. garn- o. väfn.-handel i Lysvik. Ord. i komm.-stämma 83—11, ordf. i bev.-beredn. o. tax.-nmd 92—12; styr.-ordf. i sparbanken; ordf. i brandst. komm. m. m. V. ordf. i skolråd, kyrkovård, landstingsman 97—09.

ERIC JOHANSSON. Ord. i vägstyr., landstingsfullmäktig i Jemt. län landsting. Styr.-led. i A.-B. Östersunds disk.-bank.

Forts. af "Världskriget" fr. sid. 314

föra sitt förstörelseverk, har alltså visat sig vara en påtaglig verklighet.

Två dagar senare lästes i Tysklands officiella tidning "Reichsanzeiger" det uppseendeväckande tillkännagivandet af chefen för marinens amiralstab, att alla till buds stående stridsmedel komma att användas mot Englands förestående stora utskippingar till Frankrike af trupper och krigsförnödenheter och att den fredliga sjöfarten därför varnades att närma sig den franska nord- och vestkusten, då den genom förväxling med de fartyg, som tjäna till krigsändamål, utsattes för allvarliga faror. Dagen därpå utsändes af den officiösa tyska telegrambyrån ett af alla indicier att döma ogrundadt meddelande om, att engelska amiralitetet skulle utfärdat en hemlig(!) order till alla engelska handelsfartyg att på grund af tyska undervattensbåtars närvaro i Engelska och Irländska kanalerna omedelbart hissa neutral flagga och dölja alla märken, såsom t. ex. rederimärken, namn o. s. v. Slutligen kom den 4 februari en officiell tysk kungörelse, hvartill telegrambyråmeddelandet af den 3 tydligen skulle utgöra motiveringen, som icke blott meddelade, att från den 18 dennes hvarje fiendtligt handelsfartyg, som anträffas i farvattnen kring England och Irland, komma att förstöras, utan att det därvid alltid blefve möjligt att afvända de faror, som kunde hota besättning och passagerare, utan äfven att neutrala fartyg på nämnda krigsområde vore utsatta för fara då det på grund af de missbruk af neutral flagga som förekommit på engelska regeringens föranstaltande(!) samt till följd af sjökrigets tillfälligheter ej alltid kunna undvikas, att angrepp, afsedda att träffa fiendtliga fartyg, äfven träffade neutrala fartyg. Det tillades dock, att sjöfarten norr om Shetlandsöarne, i östra delen af Nordsjön och inom ett bälte af minst 30 sjömil's bredd längs Nederländernas kust icke vore hotade.

Denna tyska åtgärd är gifvetvis närmast framkallad af den tidigare engelska anstalt, hvarigenom den neutrala sjöfarten i dessa farvatten bråkts under kontroll hvad beträffar transporten af krigskontraband enligt engelsk tolkning, som äro eller miss-tänkta vara bestämda för Tyskland. Men den skilljer sig från den sistnämnda genom den hänsynslöshet hvarmed den sätter besättningarnas lif och neutral egendom i fara för förstörelse. Och den har därför ej kunnat undgå att framkalla ännu större och djupare känd harm hos de neutrala folken, särskildt Förenta Staternas, än den förstnämndas. Det kan knappast betvivlas att den liksom kränknigen af Belgiens neutralitet varit en oklok åtgärd, som Tyskland i sinom tid kommer att ångra att ha vidtagit, därest den icke stannar vid blotta hotet, som emellertid äfven det är allt annat än ärofullt.

Däremot kan man icke annat än i allt högre grad beundra den kraft, hvarmed Tyskland förstår att till lands värja sig mot sina fiender. Medan stillastående i stort sedt synes råda på västra krigsskådeplatsen och äfven på norra delen af de i öster mot hvarandra stående styrkorna synas i det hela taget uppväga hvarandra, har ankomsten af tyska hjälptrupper på de österrikiska delarna af den östra krigsskådeplatsen medfört en i ögonen fallande förändring i läget. Äfven om det säkerligen vore förhastadt att antaga, att ryssarne nödgats anträda en egentlig reträtt, är det tydligt, att deras framstötter häjdats.

De af Tyskland som pågående omtalade engelska trupptransporterna till Frankrike synas redan sedan någon tid tillbaka vara inledda. Med intresse motes, huru dessa endast kort tid öfvade nya trupper

Foto. Ridelius, Visby.

Klatché Bengt Sjöström.

DEN RYSKA MINAN VID KNEIPPBYN Å GOTLAND. Iland-fluten och oskadliggjord i dessa dagar.

skola taga sig ut i strid med de redan stridsvana tyska trupperna. Det är äfven på tysk sida erkänt, att engelsmännen utgöra ett godt soldatmaterial. Af parlamentet begäres en ökning af engelska hären ända till 3,000,000 man.

Till krigskronikan hör väl slutligen också, att den högförräderiproces, som bildade världskrigets inledning, nu afslutats med, att tre af de anklagade Veljiko Cubrilovic, Miko Jovanovic och Danilo Ilic afrittats. Två till döden dömda, Jakov Milovic och Nedjo Karovic, ha fått sitt straff nedsatt till lifstids stoffarbete. Huvudpersonen, ärkehärtigens mördare, Princip, hade som man erinrar sig på grund af sin ungdom icke kunnat dömas till mer än 20 års straffarbete. Den civila rätten lever, medan den internationella synes vara bragt ur giltighet.

K. F. BJÖRNS DONATION.

I raden af stora och ädla donatorer till huvudstaden är i dagarne ett nytt namn inristadt. Det är med. f. l. kand. *Karl Fredrik Björns*, i lifstiden buret af en man, till sin ställning i samhället en af de an-präklösta, och okänd utom en liten exklusiv krets af personliga vänner. Nästan sjukligt rädd för offentligheten, framträdde han först efter sin död som en utomordentligt ädel personlighet med en intressesfär större än de flestas, samt med en medborgarande, som är sällsynt storlagen. Björn ägnade sig efter studentexamen af medicinska studier, och nådde i dessa ej längre än öfver med. fil. kand.-examen. Hans häg låg inte för examensläsning, utan han slog in på vetenskapsmannens mer lugna bana. Han nådde visserligen inte heller här några äreställen, men med den jämförelsevis anpräklösa ställning han här intog, har han gjort sina älsklingsdiscipliner botaniken och läkarvetenskapen stora tjänster. Björn har framlevat sitt lif på sin fäderneärfda gård, en härlig och af nutidens jäkt och jobb ännu ofördärfvad idyll vid Södra Bantorget i hörnet af Tjårhofs- och Götgatorna. Det tvåvånings trähus han här bebodde är omgivet af en härlig trädgård, och denna egendom plus en bredvid liggande anses värda öfver halfannan miljon. Lika stor anses återstoden af förmögenheten vara, som består i kontanta medel, dyrbara samlingar och bohag och allt detta får välgörenheten och vetenskapen dela. En hel rad institutioner af dessa båda slag äro ihågkomna i testamentet och bland öfriga som bli delaktiga af den stora förmögenheten märkes K. Teatern och Patriotiska sällskapet, hvilka hvar-dera beräknas erhålla en miljon. En samling antika silfver-pjäser tillfaller Nationalmuseum.

Efter fotograf

RYSKT ARTILLERI DRAGER GENOM
KARPATERNA.

För fotografer att beakta:

Fotografifirma, som insänder fotografier med ensamrätt för **H. 8 D.** och ej lämnar samma eller liknande fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i så fall utöfver vanligt honorar, få sitt namn utsatt på ett i ögonen fallande sätt, då meddelande härom lämnas vid insändandet.

Redaktionen.

INNEHÅLL: Professor Nils Flensburg (biografi o. helsidesporträtt). — Milliondonation af med. kand. K. F. Björn — Fruktansvärd explosionsolycka vid Älfsborgsfjorden. — Teaterpremiärer i Stockholm — Från krigsskådeplatserna. — Bilder till den svenska och utländska dagskrönikan. — Veckans porträttgalleri. — "Hastigheten". Berättelse af Frank Heller

HVAD SOM ÅTERSTÅR AF ETT FRANSKT BATTERI EFTER ATT HA TRÄFFATS AF EN TYSK GRANAT.
Efter fotografi från England.